SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilsendt

Nr. 3. | Tirsdagen den 28de Avgust 1906. | 2. Aargang

Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Redigeret af S. Rasmussen

Ekspedition: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1. Sal o. G.

Staten hviler paa Arbejdets Slaveri. Bliver Arbejdet frit, er Staten fortabt.

Max Stirner.

Respekt for Retten

Medens jeg sad i Varetægtsarrest, hændte det en Gang, at Assessoren, som afholdt Forhørene, truede mig med en Mulkt, som jeg skulde sidde af paa «Vand og Brød», i Fald jeg ikke udviste den tilbørlige Respekt for Retten, og Aarsagen var, at jeg uden at forstaa, at det kunde saare hans religiøse og moralske Følelser, havde tilladt mig at benytte et saa rædselsfuldt Ord som «sgu».

Naar jeg nu bag efter tænker paa, hvilken sart Moral en Mand, som overhovedet vil paatage sig Hvervet som Dommer, maa besidde, forstaar jeg saa godt, hvor krænket han maatte føle sig ved at høre et saa ugudeligt og umoralsk Ord: thi han er vel saa vant til at blive behandlet med en krybende Underdanighed og at blive betragtet som et ophøjet Væsen af de fleste af de Stakler, der tror, at de gør sig skyldig i en umoralsk Handling, naar de krænker Loven, og derfor i Øvrigheden ser den straffende Retfærdighed, i Stedet for hvad den er, den brutale, hævnende Uret.

Da jeg ikke ansaa det for nødvendigt at benytte det anførte Ord for at udtrykke min Mening, og da jeg tillige er af dem, der hellere giver en Hund et Stykke Brød, end den skal bide mig, gav jeg efter; men jeg gjorde det absolut ikke af Respekt for «Retten», i al Fald ikke hvis man med Respekt forstaar Agtelse. Thi det er det mig ganske umuligt at føle hverken for «Retten» eller de Mænd, der indbilder sig eller foregiver at udøve Ret, naar de rækker Haand til at gøre de Mennesker ulykkelige, der kom paa Kant med Samfundets Love. Tværtimod kan jeg kun faa den dybeste Ringeagt for begge Dele, og enhver, som forstaar hvilken Foragt «Retten» viser over for Retfærdigheden, og ser, hvor hensynsløst raat den omgaas med Menneskeliv og Menneskelykke, vil give mig Ret i, at enhver, som kan sælge sin Sjæl og Samvittighed og række Haand til al den Uret, umulig kan gøre Fordring paa Agtelse. De kan, hvis de af Mangel paa social Forstaaelse, ikke indser deres modbydelig gemene Handling, allerhøjst gøre Fordring paa Medlidenhed.

Denne ukrænkelige, indbildte Retfærdighed, som ubønhørlig ødelægger Livet for saa mange Mennesker, som paa det dybeste krænker Folkets Individualitet og naturlige Rettigheder, og som ikke taaler den mindste Kritik af sine Institutioner og Handlinger eller Angreb af sine Personer, er i Virkeligheden kun et elendig, dumt og middelalderligt tænkende Bourgeoisis og Bureaukratis Middel til at bibeholde de gamle barbariske Forhold og Fordomme, hvori hele deres lavsindede Livsopfattelse finder sig saa vel tilpas, og at de Love, ved hvilke de opretholder disse Forhold, vedblivende kan eksistere, er kun fordi Folket er for sløvt til at sætte sig op derimod og for uvidende til ret at forstaa Aarsagen til Uretten. De fleste af dem, selv dem, der lider mest under Uretten, gaar virkelig og indbilder sig, at Øvrigheden udøver Ret, naar den haandhæver Loven. Det kunde derfor være paa sin Plads at se lidt paa, hvad det er for en Retfærdighed Samfundet gennem denne Øvrighed og disse Love praktiserer.

Ret kalder Magthaverne alt det, som er i Samklang med deres Interesser, og som de foregiver tillige at være Samfundets. Uret kalder de alt, hvad der er i Modstrid dermed. Derfor anerkender de det for Ret, at de religiøse Prædikanter forvirrer Folkets Hjerner og Moral med deres fordummende Præk, medens det er Uret at bekæmpe og haane deres Lærdomme. Ret er det, naar de kapitalistiske Aagerkarle udsuger deres Arbejdere paa det skændigste, ødelægger deres Sundhed ved usunde Lokaler og overdrevent Slid, blot for at de selv kan leve i den mest vanvittige Overdaadighed, medens det er Uret — himmelraabende Uret, der skal straffes med Tortur og Fængsel — om *den fattige*, for hvem Kapitalen ingen Brug havde og derfor smed paa Porten, i sin Nød giver efter for Selvopholdelsesdriften og tager selv den Føde, som i Virkeligheden tilkommer ham som Ret. Ret er det ogsaa, at Kvinden nødsages til at sælge sit Legeme for at opholde Livet, at Halvdelen af Menneskene skal tvinges til at leve et Liv i større eller mindre Ulykke for at en lille Flok Lediggængere kan svælge i Luksus, at Mennesker skal se deres kære dø af Sygdomme, hvis Helbredelse kun beroede paa bedre økonomiske Vilkaar, ja endog at man skal lægge sig til at dø af Hunger midt mellem Lagre af Fødevarer, som man med Voldsmagt er forhindret i at stille sin Sult paa.

Ret er det ligeledes at hidse Nation op mod Nation for at nogle faa Spekulanter kan faa nye Markeder for deres Rovdrift, at sende Tusinder af unge Mænd ud for at slagte deres Medmennesker og selv lade sig slagte af dem, at skabe Sorg, Ulykke og Elendighed blandt alle dem, der ikke just tilhører *den* lille Klike, som saa koldt og brutalt ødelægger Livet for andre, naar det gælder om at skabe Gevinst for dem selv. Og endelig er det Ret at fængsle og myrde alle dem, der i Ord eller Gerning vover at sætte sig op imod, kritisere eller spotte den Samfundsordning og de Afguder, i hvis Navn al denne saakaldte «Ret» udøves.

Det var denne Ret, Assessoren ikke forstod, jeg ingen Respekt havde for.

S. R.

Anarkistisk Materialisme

Tænker man dybt over og undersøger man grundig de Aarsager, som danner Drivkraften til alle Menneskets Handlinger, vil man snart opdage, at Menneskets Væsen i Virkeligheden kun er et Produkt af Forholdene. Enhver Handling, man udøver, enhver Tanke, man tænker, enhver Ting, man skaber, alt er kun Reflekser af de Indtryk, man modtager udefra, sammensat, adskilt og formet af Hjernens uendelig fine Maskineri.

Denne Teori, som for os Materialister ikke staar som nogen Hypotese, men som en absolut Kendsgerning, deles desto værre kun af faa; thi det er de færreste, selv blandt de Mennesker, der kan og vil tænke, som er i Stand til helt at bryde med Fordommene om Gud og udødelig Aand. De vægrer sig ved at gaa ind paa, at det, man kalder Aand, slet og ret skulde være Tanker, fremkaldt ved en ren materialistisk Proces, og hævder, trods det, at ikke den ringeste Sandsynlighed taler derfor, at der nødvendigvis maa findes noget aandeligt, noget — noget mystisk, som det er umuligt at fatte eller forklare. Spørger man dem om dette «aandelige» er Stof, svarer de, at det véd de ikke, og spørger man dem om, hvorledes de da forestiller sig dette mystiske, faar man samme Svar. De véd aldeles intet om den Aand, hvis Eksistens de hævder; men alle er de enige om, at den er i Stand til at leve efter Døden.

Teorien, som dels bunder i Menneskets Fordom mod Døden, i hvilken de ser

noget ubyggeligt — noget skrækkeligt, og de vor gerne vil knibe uden om ved at forøgle sig et evigt aandeligt Liv, og det, skyldes de Vrangforestillinger, de hele Barndommen igennem er bleven indpodet, kan ikke forsvares med en enkelte Kendsgerning, hvorimod vi andre kan give Beviser i Massevis, saa klare og logiske, at man skulde synes, at kun dem, der ikke *vil* miste Troen paa den udødelige Aand, vedblivende kan bibeholde den.

Naar man, hvad jo maa betragtes som en Kendsgerning, gaar ud fra, at alt Liv har udviklet sig af Jorden, maa det blive en logisk Følge deraf, at ogsaa Mennesket har gennemgaaet denne Udvikling og derfor ogsaa, en Gang i en fjern Fortid, har staaet paa lige saa lavt et organisk Standpunkt som alle de primitive Væsener, vi nu kan iagttage. Men da man, selv om man nu kan mene, at f. Eks. en Østers har en udødelig Aand, saa dog umulig kan forestille sig det samme om en Plante, og der i Virkeligheden ikke gives nogen skarp Overgang fra Planter til Dyr, idet der gives Former, som man ikke véd, om man skal henregne til Dyre- eller Planteriget, vil det være stridende mod al sund Sans at antage, at der skulde findes en udødelig Aand hos Mennesket, med mindre man vil gaa ud fra, at denne Aand findes i alt Liv og alt Stof og saa har udviklet sig sideordnet med vedkommende Væseners Organisme. Thi i modsat Fald maatte «Aanden» jo være sluppet ind paa et vist Stadium af Menneskets Udvikling, og den Tanke er virkelig ganske latterlig. Men naar Aanden, for at udvikle sig til det Stadium, den indtager hos det Væsen, i hvilket den har Sæde, absolut har behøvet en tilsvarende Udvikling af Organismen, siger det sig selv, at Aanden kun er Virkninger af Organismen. Som vi alt i en tidligere Artikel («Min Religion») har berørt, viser det sig jo ogsaa, at «Aanden» er tale af Stand til at skabe noget, uden først at have modtaget Indtryk udefra, det vil sige, at Hjernen gennem Sanseorganerne er bleven paavirket af Indtryk, som saa, adskilt eller sammensat, giver sig Udtryk i Tanker. Dette beviser jo, at «Aanden» ikke er noget selvstændigt; thi den kan kun eksistere og udtrykke sig ved Hjælp af Organismen, følgelig maa den, som jo ikke er Stof (var den det, var den jo slet ikke Aand, men Materie), ophøre at eksistere samtidig med Legemets Død. Men nu den anden Tanke, at Aanden maaligvis findes i alt Stof og danner Livskraften for dette? Ja, det beviser egentlig kun en Omskrivning af Ordet «Liv» til Ordet «Aand». Thi Liv og Aand bliver jo i dette Tilfælde det samme — med andre Ord: al Materie skulde saaledes være Liv.

Skønt man skulde synes, at det var de religiøses Opgave og Pligt at bevise, at der findes en Gud og en udødelig Aand, har disse aldrig gjort blot det ringeste Forsøg paa ved fornuftige Midler at overbevise os andre. De paastaar blot, at der gives et saadant ophøjet Væsen, som det er umuligt at sanse, fordi det er Aand, og de siger saa til os: Bevis I, at dette Væsen *ikke* findes. Men skal *vi* bevise Det, har vi selvfølgelig ikke andre Midler end den sunde Fornuft, og den bøjer de sig ikke for. De siger: «Vis os, at Gud ikke findes!» Denne Opfordring er aldeles sindssvag, idet det jo er umuligt for os at trække deres indbildte Gud frem ved Ørerne og sige: Se, her er han *ikke!* Det vil være et lignende Tilfælde, som om man vilde sige, at man selv havde hørt, at den eller den ikke sagde det eller det. Alt, hvad de religiøse gør for at bevise deres Gud, er at paastaa, at de føler, at han er til, eller at henvise til Biblen og sige: Det staar jo dèr. Men hvad er Biblen vel andet end Menneskeværk — Datidens Menneskers mere eller mindre paalidelige Beretninger om, hvad de selv saa eller mente at se, samt om, hvad de var blevne fortalte af andre — Krøniker og Sagn, der var gaaet i Arv fra Generation til Generation inden de blev nedskrevne. Disse Krøniker beviser aldeles intet, lige saa lidt som vore Forfædres Myte om Thor, Odin o. s. v. Og nu det første — Følelsen? Hvad er det vel andet end den samme Følelse, som vi Anarkister og Socialister føler for vor Sag — Længslen efter noget bedre end det, vi fandt i vort kolde, ubarmhjertige Samfund — Trangen til Menneskelighed, til et Liv i Overensstemmelse med det aandelige Standpunkt, hvorpaa vi staar.

Der kunde, for at modbevise Gude- og Aandetroen, gives Eksempler i det uendelige; man kunde spørge, hvorfor Aanden hos det nyfødte Barn og hos Oldingen ikke er lige saa stærk som hos Manden i sin Manddomstid — hvis den ikke kun var Tanker og disse atter kun en Virkning af et Maskineri, Organismen, maatte man jo forudsætte, at Aandens Styrke var ens, lige fra Fødslen og til Døden — man kunde ligeledes spørge, hvorfor et Menneske kan tage Skade paa Aanden, fordi det materielle Maskineri — Hjernen — bliver sygt eller beskadiget ved Slag eller Stød; thi var Aanden noget særskilt, skulde man ikke synes, at den kunde blive svækket, fordi det materielle led en Smule Overlast, og endelig kunde man spørge, hvorledes «Aanderne» var i Stand til at formere sig, hvad de jo absolut maatte gøre, i Fald hvert Menneske skal have en «hel Aand»; men lige vidt vil vi komme over for de religiøse; thi for dem gælder det ikke om at vide, men om at tro. Og over for Tro, der ikke har Viden til Grundlag, hører alt op.

(Fortsættes.)

Efter Systemskiftet

Russiske Forhold i Danmark.

III.

Forhørene.

Det første Indtryk, man faar, naar man kommer ind i Retslokalet, er, at her hører al Ret op. Man faar nærmest en Følelse, som stod man overfor en dreven Bondefanger, der ved alle Slags Rænker vil søge at faa En til at punge ud med Mønten, og som man, samtidig med man værger sig mod hans Kneb og sledske Tale, dog skal passe paa ikke at støde for ikke at risikere at faa en Skalle lige i Synet. Naturligvis bliver det ikke Tabet af Pengene, det gælder her, men det, som er adskilligt værre, nemlig Tabet af sin Frihed. Og er man maaske ikke udsat for at faa smadret Skallen her oppe, saa har man Udsigt til det, der ikke er mindre ubehageligt, nemlig lidt Ekstraforplejning paa Vand og Brød for Krænkelse af Rettens Værdighed. (Jeg har ærlig talt aldrig kunnet finde noget værdigt ved den uværdige Komedie, der spilles her.)

Da jeg jo af vor daværende Bogtrykker havde faaet en Beskrivelse af Assessor Winther, som ikke var meget opbyggende, havde jeg ventet i ham at finde en forfærdelig Bussemand. Det var han imidlertid ikke, og skønt jeg absolut ikke synes om den udprægede partiske Maade, hvorpaa han førte Forhørene, kan jeg ikke sige andet, end han som Regel var ret høflig og venlig — det sidste særlig, naar han skulde lokke mig til at «tilstaa» et eller andet. Men Forstand paa det Emne, min Sag drejede sig om, eller paa Samfundsspørgsmaal i det hele taget, det havde han aldeles ikke, selv om han naturligvis ikke saa slet saa idiotisk derpaa som de Betjente, der havde skrevet Rapporten.

Det var en frygtelig Masse, jeg var anklaget for: Opfordring til Mord, Plyndring, Tyveri, Vold, Oprør, Blasfemi og Gud véd hvad. I alt vist henved hundrede Anklagepunkter. Politiet havde i deres Tykhovedhed fordrejet mine Ord paa det frygteligste, og hvor dette ikke slog til, benyttet sig af deres egen digteriske Begavelse, hvis beundringsværdige Udvikling vistnok skyldes Paavirkning fra «Flyveposten» og «Revyen». Et Sted havde jeg saaledes talt om Darwinisme og Anarkisme og udtalt: «at lige saa vel som Overklassen i Overensstemmelse med deres Teorier om den stærkeres Ret, mente sig berettiget til at ødelægge, opæde og tilintetgøre Proletariatet, havde selvfølgelig dette, hvis det vilde følge samme Princip, ligeledes Ret til at ødelægge, opæde og tilintetgøre Overklassen, idet man jo over alt i Naturen ser, at den svage eller den angrebne saa vidt mulig søger at forsvare sig». Som Eksempel gav jeg Tyren og Tigeren. Kan den første fælde den sidste, gør den det. Og jeg anbefalede Proletariatet at følge Tyrens Eksempel.

Nu har Raaby-Nielsen i sin Enfoldighed naturligvis troet, at jeg forstod Ordet «opæde» direkte, og derfor ment, at jeg opfordrede Tilhørerne til Menneskeæderi. Men da han alligevel ikke har syntes, jeg saa ud til at være Kanibal, har han ændret det til: «ombringe». Resultatet af Rapporten blev, at «jeg vilde rykke frem og ombringe Magthaverne».

Et andet Sted fortalte en ikke mindre intelligent Opdager, at jeg havde sagt, at «vi Anarkister vilde leve i smaa Landsbyer, som skulde regeres af en Høvding», samt at «vi ikke vilde benytte Penge som Byttemiddel i det anarkistiske Samfund, men Hvidkaalshoveder». Man vil af disse Eksempler let forstaa, hvilket Intelligensstandpunkt disse Politireferenter staar paa, men skønt Assessoren nok kunde indse, at en Del af disse rædsomme Beskyldninger maatte være Fantasi, troede han dog paa alle dem, der nogenlunde kunde have Sandsynligheden for sig. Skønt jeg ikke vil benægte, at jeg ved mine Foredrag saa vel som i mine Artikler har gjort mig skyldig i Ting, som er i Strid med vore idiotiske Love, og maaske efter disse ogsaa gjort mig værdig til de 8 Maaneders Forbedringshus, som jeg fik, saa var dog de Beskyldninger, der rettedes imod mig, i den Grad overdrevne og sindssvagt forvrængede, at jeg umulig kunde hitte Rede paa, fra hvilke Ytringer de havde deres Oprindelse,

og jeg var derfor tvungen til slet og ret at nægte det hele. (Fortsættes.)

S. *R.*

Skabelsen

En Mand, som tror paa Biblen og som undertegner sig «Grundig Videnskabsdyrker», har sendt os et Brev, som i den sædvanlige «elskværdige» Præstetone gør os opmærksom paa, at jeg er paa Vildspor, naar jeg skriver, at der staar i Biblen, at Gud skabte Dyrene før Planterne. Den «grundige» Forsker har imidlertid ikke forsket dybt nok; han har nøjedes med at forske Bibelhistorien i Stedet for at gaa til selve Biblen. I denne staar der ganske vist (1. Mosebog, 1. Kapitel): «Og Gud sagde: Jorden lade fremvokse Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags og have sin Sæd i sig paa Jorden, og det skete saa». — To Dage senere skaber han Dyrene. Men i næste Kapitel bliver denne Beretning modsagt; thi i dette, som foregaar efter at Gud har udhvilet sine trætte Lemmer (jeg synes, vanskelig man kan tænke sig Gud blive træt) staar der: «*Og allehaande Buske paa Marken vare endnu ikke paa Jorden og allehaande Urter paa Marken var endnu ikke fremspirede; thi Gud Herren havde ikke ladet regne paa Jorden og der var intet Menneske til at dyrke Jorden*». (Den sidste Paastand er ogsaa en Modsigelse; thi i det forrige Kapitel staar der, at Gud skabte Mennesket i sit Billede). Senere hen skaber han Mennesket igen, derpaa lader han opvokse «allehaande» Træer af Jorden. — Som man ser, er det vanskelig at blive klog paa, hvilket der skal være rigtigt. Først staar der, at Gud skaber Planterne før Dyrene og Mennesket, men senere hen staar der, at dette er Løgn; thi da han ikke har ladet det regne, kunde det ikke vokse op.

For nu at faa lidt Mening ud deraf, er der ikke andre Veje at gaa end at forudsætte, at de «Planter», han skabte første Gang, kun var Frøene, som han saa siden, da det har regnet, lader spire frem. Paa den Maade bliver Dyrene altsaa nødt til at vente adskillige Dage før de faar noget at spise. Og hvis man, som Præsterne nu gør, tager Skabelsesteorien symbolsk og hævder, at en Dag er for Herren som tusinde Aar og tuslnde Aar som en Dag — ja, saa har de arme Dyr Gud hjælpe mig maattet sulte i mindst 5000 Aar.

Men maaske «den grundige Videnskabsdyrker» kan give os andre uvidende og vantro Stakler lidt Oplysning desangaaende.

S. R.

Er Social=Demokraten et Arbejder=Organ?

Om den er et Arbejder-Organ? Ja selvfølgelig! Hvor kan man tvivle! Udgives det ikke af Arbejdernes Organisationer? Indeholder Ordene: «Frihed, Lighed og Broderskab» samt de tolv Reformkrav paa Forsiden ikke Garantier nok derfor? Enhver troende Arbejder, som indbilder sig at være Socialdemokrat uden at vide, hverken hvad Socialisme eller Demokrati betyder, vil bestemt holde paa, at det er et Arbejderblad. Og tvivler man yderligere, vil han henvise til Teksten og sige: «Læs den og se, hvor Kapitalisterne faar paa Puklen! Bliver de ikke hver Dag udskældt paa det værste? Lærer man ikke daglig, at de er Skadedyr, Vampyrer o. s. v., som udsuger Arbejderne? Og ser vi ikke, hvor medfølende «Social-Demokraten» kan tude, naar én af dens troende Tilhængere er bleven smidt paa Gaden af sin Vært eller naar Møbelhandleren har taget Bohavet tilbage, fordi Køberen ikke kunde betale? Kan nogen med Henblik paa dette nægte, at det er et Arbejderblad?»

Og dog benægter vi det.

Vi benægter det, fordi vi ikke lader os putte Blaar i Øjnene af «Social-Demokraten»s Fraser og Jeremiader, og fordi vi, i Modsætning til de Troende, véd, hvad Socialisme er, og hvad man kan fordre af et Socialistblad.

Man kan først og fremmest fordre, at det opiyser Arbejderne om Socialismen og agilerer for den. Men det gør den hverken ved sine tredive Aar gamle Reformkrav eller ved sine lige saa gamle Fraser.

Alle socialistiske Filosofer er enige om, at Forbrydelsen har sin Rod i Samfundsforholdene; det er ikke en ond eller daarlig Natur, som kan udryddes ved Fængselsstraffe og Pisk, men en forsømt Opdragelse og Skoleundervisning i Forbindelse med de individualistiske Ejendomsforhold, der demoraliserer og ødelægger et Menneske og gør ham til Forbryder mod Loven eller Moralen. Eller ogsaa er det stakkels sindssyge Mennesker, som er ude af Stand til at beherske sig selv —, som handler i Indskydelse og bag efter fortryder. Men hver Dag ser vi Social-Demokraten stille disse Forbrydere i Gabestokken med fuldstændig Navn og Adresse, at borgerlig tænkende Mennesker kan pege Fingre af dem, naar en Gang Tugthusets Porte atter aabner sig for dem.

Og vi ser samme Blad dølge for sine Læsere alle de Rørelser i virkelig socialistisk Retning, som foregaar i Udlandet. Det er ikke noget, de har godt af at læse; de maa ikke vide Besked om, hvorledes Socialismen udvikler sig og virker i Udlandet. Thi det kunde jo slappe Disciplinen og skabe Mistillid til Generalerne. Ligeledes holder den pænt sin Mund hver Gang én af Lederne har været til Prinsemiddage og i en Kæfert ladet sin sande Karakter stikke frem i Skikkelse af nogle spytslikkende Ord til en kongelig Højhed. For ikke at tale om, at den fortier alt, hvad der sker her hjemme af socialistisk Bevægelse, og nægter at optage Annoncer fra Anarkister, medens den nøjes med at «glemme» at optage, eller omredigere dem, som kommer fra de unge Socialister, naar de ikke fuldt ud passer i Social-Demokratens Kram.

Men fra Kapitalisterne og Middelstanden eller fra de hellige og militærgale — ja fra dem optager de gladelig hvilken som helst Annonce. Og medens det kan reklamere med spaltelange Anmeldelser for de kapitalistiske Forlystelsesetablissementer, havde det *før* det socialistiske Ungdomsstævne nu i Sommer ikke et Ord tilovers. Først bag efter kom det med et Digt, der var oplæs derinde, og et Par Linjer om Festen.

Jeg har liggende for mig et Nummer af Social-Demokraten. Det er ganske tilfældigt valgt og ikke nogen Undtagelse fra Reglen. Ved at efterse dets Annoncestof opdager jeg, at Socialdemokratiet — d. v. s. det kongelige — nu har forsonet sig med de før saa forhadte Militærrumlere. Thi i den Annoncerubrik, hvor Partiets Foreninger bringer sine Meddelelser til Medlemmerne, staar der ogsaa en stor Annonce fra «Dansk Rytteriforening fra 1897». Denne er, efter hvad Annoncen selv meddeler, en Forening, der har til Formaal at fremme Militærgalskaben, og enhver, der har aftjent sin Værnepligt, enten som Dragon eller Husar, opfordres til at indtræde deri. Medlemmerne — hedder det — bestaar baade af Officerer. Underofficerer og menige. Men da man jo véd, hvilken Klassifikation der finder Sted mellem Militærets over- og underordnede, er det ikke vanskeligt at forstaa, at de forhenværende menige kun skal have til Opgave at nikke til al den Krigsgalskab, Officererne prædiker for dem.

I samme Rubrik findes ogsaa en Annonce fra «Malermesterforeningen af 1906». Altsaa er det ikke alene Militæret, men ogsaa Arbejdskøberne, der nu er indlemmet i det socialdemokratiske Parti.

Vi forstaar saa godt, at Socialdemokratgeneralerne har været nødt til at udelukke Anarkisterne og halvvejs Ung-Socialisterne fra Bladet; thi med militærgale, hellige og Arbejdskøbere kan vi selvfølgelig ikke gaa i Spænd. Men har vi saa ikke Grund til at spørge: Er Social-Demokraten et Arbejderorgan?

Kejser Wilhelm

har haft et nyt Anfald af Munddiarrhoe og i dette bleven af med et Par Skruptudser, som han dog sikkert selv antager for Guldæbler. Denne Gang er det ikke den gule Fare, det er galt med, men den røde ditto, som han mener er meget værre end den gule. Særlig er han sorgfuld over den stærke antimilitaristiske Agitation, der udfoldes Verden over, og han kalder den «en international Pest». Det er mere forstaaeligt, at hans kejserlige Hjerne, som med Respekt at melde besidder ikke saa lidt af Glassels velkendte Egenskab, sysler med det røde end med det gule. Thi det varer sikkert ikke længe før de gule ogsaa bliver røde.

Fremtiden

Jeg holdt forleden Dag Opgør med Fortiden.

Alt, hvad jeg i Aarenes Løb havde samlet af Breve, Fotografier, Skrifter og lignende Ting, som kunde vække gamle Minder til Live, blev gennemset og puttet i Kakkelovnen, en Tændstik sat til, og kort etter var det hele omdannet til Røg og Aske.

Det er en egen ubehagelig Følelse, man faar, naar man saaledes roder op i Fortidsminderne og imellem dem ikke finder et eneste Lyspunkt, men kun Mørke og atter Mørke. Her støder man paa et Fotografi af en gammel Kæreste, som Fattigdommen drev ind i Prostitutionen, her paa ét af en Ven, som Proletariatets Svøbe — Tuberkulosen gjorde det af med. Man finder gamle Breve fra tidligere Venner, som nu er spredte for alle Vinde, som er ældede i Sindet, forsumpet i Kampen for Brødet. Og Skrifter finder jeg; de første famlende Forsøg paa at klargøre mit Syn paa Samfundsforholdene og udtrykke mine sørgelige Erfaringer om Livet — skrevet i lange, lange arbejdsløse Vintre. Det hele er saa usigelig trist; en Række vemodige og mørke Minder om en Fortid — en Ungdom, der svandt i evindelig opslidende Kamp for Eksistensen, en Kæde af Lidelser, Savn og uopfyldte Forhaabninger. Og jeg tænker paa de stolte Drømme, jeg som Barn gjorde mig om Fremtiden — hvor man den Gang dog saa lyst paa Livet! Det hele syntes saa nemt — Lykken var saa let at gribe.

Lykken! — Ha, kan en Proletar i det hele taget nogensinde føle sig lykkelig. Det skulde da være i en Rus — i en Kæfert. Jeg forstaar saa godt Spiritusens Følgeskab med Fattigdommen. Uden den var Livet simpelt hen umuligt for mange!

Hver Gang jeg saa disse Minder, blev jeg saa usigelig melankolsk; nu vilde jeg bryde med det forbigangne, derfor brændte jeg alt. Jeg holder overhovedet aldrig af at tænke paa Fortiden; thi selv om der virkelig imellem skulde være et enkelt Lyspunkt — Mindet om en flygtig Stund, hvor man mente at leve, saa kommer denne jo ikke igen. Tiden er ubønhørlig, den lader sig ikke mane tilbage.

Nu vilde jeg kun tænke paa Fremtiden og Nutiden. Nej, ikke Nutiden; den er for trist, men paa Fremtiden. Og jeg tænkte — tænkte Aar ud i Tiden. Men hvor syntes den mig dog kold og graa; thi naar man kun har Erfaringer som jeg, saa hengiver man sig ikke til taabelige Illusioner. Mørk og trist laa den for mig. Fattigdom og Arbejdsløshed som i Fortiden, det var alt, hvad jeg ønede. Dog pludselig lysnede del. Jeg saa i Tankerne Arbejderne rejse sig og gaa til Kamp mod deres Tyranner og Udbyttere; jeg saa hele det store lidende Proletariat i Kamp, i Krig, i Opror mod dem, som hidtil havde underkuet dem.

Men saa kom jeg til at tænke paa de Arbejdere, Virkeligheden viser. Og Billedet forvandledes straks. I Stedet for bevæbnede, trodsige Proletarer saa jeg en Flok pluskæbede, ølglinsende Fysiognomier, der stod og grinte fjollet og fjantet at En, der prædikede Oprør. Og jeg saa en anden Hob — pjaltede og udhungrede Proletarskikkelser, der frygtsomt flygtede for et Par knippelbevæbnede Politibetjente. Det var Danmarks Arbejdere, klassedelte som de er.

Og Modet svandt. Fremtiden syntes atter at ligge saa haabløs for mig, og jeg spurgte mig selv: «Nytter det i Grunden at kæmpe? Er ikke Nationalkarakteren saa fejg og sløv, at alt Haab er ude? Var det ikke bedre at forsone sig med Samfundet, tage det som det er og bare stræbe efter at opholde Livet, i Stedet for at prædike Revolution?» — Dog nej — det blev for trist. Saa var jo alt Haab ude om Gengæld mod dem, der haanede os, fordi vi var fattige, der stjal alt fra os, hvad vi ventede os af Livet. Saa hellere Selvmord paa anarkistisk Vis!

Jeg stillede mig hen til Vinduet og saa ud i Natten — op til Stjernerne, til de andre Kloder. Og jeg tænkte: «Mon der er Mennesker ogsaa der? Og mon der gives rige og fattige der som her? — Mon? — Skulde det være en evig Lov for Universets beboede Kloder, denne Disharmoni — denne uretfærdige Klassedeling? Hvor Livet i Grunden var meningsløst, om det var saa?»

— — —

Jeg tog min Hat og gik ud. De triste Betragtninger maatte jages bort; hvorfor tænke, naar Tankerne kun pinte En. — Hvem der dog helt kunde lade være at tænke!

Ude i Frederiksberg Allé løb jeg paa en Kammerat — en gammel bekendt. Han gik og daskede om ligesom jeg, uden andet Maal end at jage Tankerne bort. Jeg har kendt ham i aarevis. Og ofte, naar jeg har mødt ham, har jeg søgt at paavirke ham med de anarkistiske Ideer. Men han har altid været saa optaget af sit hjemlige Kommers med Kone og Børn, med Madstræb og Kamp for Tilværelsen, at hans Hjerne ikke har gidet beskæftige sig med andet. Nu var han — fortalte han mig — arbejdsløs; havde været det i længere Tid, og det saa rent galt ud for ham. Hans Kone havde maattet søge en Plads paa Landet, hans Børn var sendt hjem til hans Forældre, Møblerne var solgte og nu skulde han selv til at vandre ud i Verden for at bjerge Livet. Det var sidste Dag, han var her i Byen, den næste vilde han med Ranselen paa Nakken vandre ad Tyskland til for at søge Arbejde; thi leve skulde han jo.

Jeg huskede paa, at han som yngre — inden han endnu rigtig havde lært Fattigdommen at kende — altid havde haft en vis Nationalfølelse, som blandt andet havde givet sig Udslag i, at han som Soldat stillede sig til Korporal. Nu spurgte jeg ham: «Synes Du i Grunden ikke, det er elskeligt, saadan at have et Fædreland, hvor man kan faa Lov at sulte og lide alt det, man lyster?»

Han trak paa Skulderen og mumlede haanlig: «Fædreland!»

Saa stak jeg ham et Nummer af Skorpionen: «Gider Du læse det?»

«Gider? Aah jo! Men jeg er nu ellers ikke meget for Læsning, veed Du. Særlig ikke, naar det gælder sociale Spørgsmaal!»

«Det er s'gu mærkeligt!» sagde jeg. «Jeg synes ellers, Du havde Grund nok til at tænke lidt paa Samfundsforholdene. Du, som selv har lidt saa meget derunder! Mener Du maaske ikke, vi trænger til Forandring?»

Det gav pludselig et Sæt i ham, og han svarede med et eget haardt Tonefald: «Jo, Du. Vi trænger sandelig til Forandring. Men alle disse Teorier, dem forstaar jeg ikke. Men lad det komme til Handling. Lad Proletariatet rejse sig til Oprør — til Hævnkrig mod dette graadige Bourgeoisi og denne brutale Øvrighed — og jeg skal ikke savnes i Rækkerne. Det højeste, jeg kan tabe, er jo Livet, og hvad er det værd?»

Da jeg atter laa hjemme i min Seng, tænkte jeg paa Fremtiden, og nu stod den ikke mere mørk og trist for mig; thi ved at tale med denne Mand, som netop var en Type paa vore «sløve» Proletarer, havde jeg lært at forstaa, at det, Proletariatet sukker efter, netop er det, jeg tilstræber — nemlig Handling.

Anarkist.

Vor Skarnkasse

Samfundsfarlig. Enhver Københavner veed sikkert, at vi her hjemme har en kongelig Socialdemokratgeneral, som hedder Peter Knudsen. Og alle — er jeg sikker paa — tror ogsaa, at samme Peter Knudsen er en skikkelig og fredelig Fyr, der ikke vil gøre nogen som helst, det være sig høj eller lav (særlig dog høj) den mindste Fortræd. Dette viser sig imidlertid at være aldeles forkert; tværtimod er han en meget samfundsfarlig Person. I et Referat, der er udkommet af «Taktikkommissionen»s Forhandlinger ved den internationale Socialistkongres og hvor P. Knudsen selvfølgelig ogsaa har talt, ser vi nemlig, at han lige som os Anarkister er revolutionær, hvilket altsaa vil sige, at han med Magt vil omstyrte det bestaaende. «Ingen tænker paa at opgive vort revolutionære Endemaal eller nøjes med et Par Reformer!» saaledes har han udtalt sig. Og det kan da ikke misforstaas. Det er hans Mening at omstyrte det bestaaende Samfund i Enden — hverken mere eller mindre. Efter dette faar vi et ganske andet Syn paa P. Knudsen og hans Fællers Taktik. Deres Gniden sig op ad de kongelige, deres Prinsemiddage og lignende er naturligvis de rene Rævestreger. Meningen er selvfølgelig at smække sig ind paa disse Steder, for en Gang, naar Lejlighed byder sig, at sprænge alle de kongelige i Luften paa én Gang. — Og Sabros Pølsefabrik! Ja, lur mig den, om ikke det hele kun er en maskeret Bombefabrik, og i den nærmeste Tid kan vi maaske opleve at se alle Sabros Pølser ryge i Luften sammen med hele den kongelige Familje. Hvis da ikke Alberti forinden har ladet de farlige Revolutionsmænd arrestere og de dynamitfyldte Pølser konfiskere.

Men alligevel — at tænke sig det om vor egen fede og fredsommelige Peter Knudsen!

I Finland har Socialdemokratiets Ledelse forhindret, at Arbejderne sluttede sig til den Generalstrejke, som «Den røde Garde» søgte at iværksætte for at støtte de russiske Soldaters Oprør. «Solcial-Demokraten» meddelte det forleden og synes dermed at misbillige det. Vi er dog aldeles sikre paa, at de selv vil bære sig akkurat lige saadan ad, om noget lignende indtraf her.

Smuk Blomst. Det norske radikale Venstre siger: «Ethvert uafhængigt Folks *nationale* Kultur er Menneskelighedens Blomst».

Ja, man har jo mange Slags Blomster; denne maa vel nærmest være noget i Retning af en Fandens Mælkebotte.

«Intet Folk nærer en saa kujon- og kællingeagtig Skræk for Militærvæsen og blanke Knapper som det danske», skriver «Vort Land».

Gid det var saa vel! Desværre er Skrækken dog ikke saa stor som Rædslen for ikke at adlyde den Lap Papir, der paabyder at trække i Slagterlavets Skændselsdragt.

Vore Abonnenter
bedes erindre at meddele Flytning.

Meddelelser.

«Skorpionen» forhandles følgende Steder:

Pilestræde 56;
Kirkeplads 2, Hj. af Istedgade,
Nørrebros Kiosk, Elmegade,
og paa Raadhuspladsen hver Lørdag Aften.

I Kristiania faas Bladet hos Sigwald Lian, Toftesgade 22, 1.

I Stockholm hos A. Holmstrøm, Odengatan 56.

Brand

(Redaktør: *Hinke Bergegren*),
Organ för socialistiska ungdomsförbundet i Sverige.
Udkommer 1 Gang maanedlig.

Hver dansk revolutionær, som vil følge med den revolutionære Socialisme i Sverrig, bør købe og læse «Brand».

Ekspedition:
Axel Holmström,
Odengatan 56,
Stockholm.

Anarkismens Katekismus

(A. catechism of Anarchy)
Norsk Udgave besørget af
Sigwald Lian.
Pris 10 Øre.

Kan bestilles i vor Ekspedition:
Dannebrogsgade 51, 1. o. G.

DET TYVENDE AARHUNDREDE

Redaktør: JAKOB VIDNÆS
Norges socialistiske Ungdomsforbunds Organ
kun 1 Kr. aarlig.
Ekspedition:
Torvbakgaden 2, 2. Sal.
Kristiania.

Meningsfæller!

Støt Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Anders Nielsens Tryk, Øhlenschlægersgade 37. København.